
Rada Naukowa "Rocznika Kolbuszowskiego" : sylwetki

Rocznik Kolbuszowski 10, 293-302

2010

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach
dozwolonego użytku.

Maria Dębowska – dr hab., adiunkt w Instytucie Archiwów, Bibliotek i Muzeów Kościelnych Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego Jana Pawła II. Prowadzi badania nad archiwami kościelnymi w Polsce (dzieje – organizacja – funkcjonowanie – zasoby), dziejami diecezji łucko-żytomierskiej (od 1925 roku – łuckiej) oraz przeszłością klasztoru norbertanek w Imbramowicach. W 2003 roku została powołana do grona członków (ze strony kościelnej) Zespołu Specjalistów ds. Archiwaliów przy Kościelnej Komisji Konkordatowej, którego celem jest prowadzenie ze stroną państwową rozmów dotyczących zasad i kierunków współpracy w dziedzinie zachowania, konserwacji i udostępniania archiwaliów przechowywanych w instytucjach kościelnych.

Wybrane publikacje: *Kościół katolicki na Wołyniu w warunkach okupacji 1939-1945* (Rzeszów 2008), *Archiwa Kościoła katolickiego w Polsce. Informator* (Kielce 2002), *Ośrodek Archiwów, Bibliotek i Muzeów Kościelnych Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego Jana Pawła II 1956-2006* (Lublin 2006), *Materiały do dziejów diecezji łuckiej. Relacje o stanie dekanatów i parafii 1941-1944* (Biały Dunajec 2005).

Agnieszka Januszek-Sieradzka – dr, adiunkt w Katedrze Dziejów i Kultury Europy Jagiellońskiej w Instytucie Historii Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego Jana Pawła II. Studia magisterskie na Wydziale Nauk Humanistycznych KUL ukończyła w 2002 roku. W 2005 roku uzyskała tytuł doktora nauk humanistycznych w zakresie historii. Sekretarz Naukowy Komisji Dziejów Czech i Stosunków Polsko-Czeskich Komitetu Nauk Historycznych Polskiej Akademii Nauk.

Autorka opracowania poświęconego dziejom renesansowej rezydencji monarszej w Niepołomicach *Rezydencja królewska w Niepołomicach w czasach panowania Zygmunta Augusta 1548-1572* (Lublin 2006). Autorka artykułów monograficznych dotyczących kultury i religii w okresie panowania Jagiellonów, redaktor serii naukowej *Praeclara stirps Jagiellonica*, w której publikowane są prace z zakresu dziejów i kultury XV- i XVI-wiecznej Polski. Zajmuje się również badaniami z zakresu historii regionalnej. Opublikowała m.in. opracowanie *Z dziejów wsi Ostrowy Tuszowskie w XVI-XVII wieku* (Mielec 2008).

Beata Lorens – urodziła się w 1972 roku w Krośnie. W latach 1991-1996 odbyła studia historyczne w Wyższej Szkole Pedagogicznej w Rzeszowie. Podjęła pracę dydaktyczno-naukową w Zakładzie Historii Nowożytnej w Instytucie Historii WSP. W 2003 roku uzyskała tytuł doktora nauk humanistycznych w zakresie historii na podstawie rozprawy *Bractwa cerkiewne w eparchii przemyskiej w XVII i XVIII wieku*, napisanej pod kierunkiem prof. dr. hab. Józefa Półcwiartka, obronionej na Wydziale Socjologiczno-Historycznym Uniwersytetu Rzeszowskiego. Od 2004 roku zatrudniona na stanowisku adiunkta w Instytucie Historii Uniwersytetu Rzeszowskiego.

Jest autorką dwóch książek oraz ponad 30 artykułów naukowych i popularnonaukowych. Zainteresowania naukowe koncentrują się wokół kwestii związanych z historią społeczną, dziejami kultury i Rzeczypospolitej, historią regionu oraz dziejami Kościoła, zwłaszcza unickiego.

Ks. Tomasz Janusz Moskal – urodził się 22 stycznia 1972 r. w Nisku (woj. podkarpackie). W latach 1992-1998 odbył studia teologiczno-filozoficzne w KUL (WSD Sandomierz). Magisterium zdobył w roku 1998 na podstawie pracy *Dzieje parafii Raclawice w latach 1918-1939*. W tymże roku otrzymał święcenia kapłańskie. W latach 1999-2004 odbył studia specjalistyczne z historii Kościoła w KUL. W roku 2004 obronił pracę doktorską *Biblioteki parafialne w archidiakonacie sandomierskim w XVIII wieku*. Pracownik KUL od roku 2004, wpieryw jako asystent, a od roku 2005 adiunkt przy Katedrze Metodologii i Nauk Pomocniczych Historii Kościoła. Członek Towarzystwa Naukowego KUL, Lubelskiego Towarzystwa Naukowego, Sandomierskiego Towarzystwa Naukowego, Diecezjalnej Komisji do spraw zabezpieczenia inkunabułów i starodruków. Sekretarz Instytutu Historii Kościoła oraz Sekretarz naukowy „Roczników Historii Kościoła”.

Opublikował dwie książki: *Biblioteki parafialne w archidiakonacie sandomierskim w XVIII w.* (Sandomierz 2005), *Złoty Jubileusz działalności Towarzystwa Przyjaciół Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego w Kanadzie* (Lublin-Toronto 2006). Autor dwudziestu dwóch artykułów naukowych, czternastu haseł w *Encyklopedii Katolickiej*. Promotor czterech prac magisterskich (KUL oraz Instytut Teologiczny w Sandomierzu) oraz trzydziestu jeden prac dyplomowych napisanych w Podyplomowym Studium Katechetycznym w Zielonej Górze. Główne kierunki zainteresowań naukowych: biblioteki kościelne w okresie staropolskim, duchowieństwo parafialne w okresie przedrozbiorowym, edytorstwo źródeł do dziejów Kościoła polskiego XVI-XVIII w.

Grzegorz Ostasz – urodził się w 1964 roku w Oświęcimiu; historyk, absolwent Uniwersytetu Jagiellońskiego. W 1996 roku obronił pracę doktorską, a w 2007 roku uzyskał habilitację. Pracuje na stanowisku profesora Politechniki Rzeszowskiej; jest dziekanem Wydziału Zarządzania oraz kierownikiem Zakładu Nauk Humanistycznych. Mieszka w Rzeszowie. W badaniach naukowych zajmuje się dziejami Polskiego Państwa Podziemnego oraz niepodległościowych konspiracji, cywilnych i wojskowych, lat 1944-1956.

Opublikował dziewięć książek i ponad dwieście pięćdziesiąt innych prac naukowych. Autor monografii: *Obwód ZWZ-AK Rzeszów. Konspiracja wojskowa i „Burza”* (Rzeszów 1992), *Krakowska Okręgowa Delegatura Rządu na Kraj 1941-1945* (Rzeszów 1996), *Podokręg AK Rzeszów. Plan zbrojnego ujawnienia w świetle dokumentów* (razem z Andrzejem Zagórskim; Rzeszów 1999), *Zrzeszenie „Wolność i Niezawisłość”. Okręg Rzeszów* (Rzeszów 2000), *Akcja „Burza” w Inspektoracie AK Rzeszów* (razem z Andrzejem Zagórskim; Kraków 2003), *Z dziejów „Rozbratla” – Obwodu AK Rzeszów* (Rzeszów 2003), *Okręg Rzeszowski Zrzeszenia „Wolność i Niezawisłość”. Model konspiracji, struktura, dzieje* (Rzeszów 2006), *Pułkownik Kazimierz Iranek-Osmecki. Emisariusz, cichociemny, oficer Komendy Głównej AK* (razem z Jerzym Majką; Rzeszów 2007), *Podziemna armia. Podokręg AK Rzeszów* (Rzeszów 2010). Współautor książki zbiorowej *Z dziejów mecenatu kulturalnego w Polsce* (Warszawa 1999). Autor 74 haseł *Encyklopedii Rzeszowa* (Rzeszów 2004). Przygotował do druku – opatrzył wstępem i przypisami – wspomnienia Jana Jakóbca *Na drodze stromej i śliskiej* (Kraków 2005). Ogłaszał artykuły, szkice, biografie w „Kwartalniku Historycznym”, „Zeszytach Historycznych” (Paryż), „Zeszytach Historycznych WiN”, „Czasach Nowożytnych”, „Studiach Rzeszowskich”, „Pracach Historyczno-Archiwalnych”, w *Polskim słowniku biograficznym*, *Małopolskim słowniku biograficznym uczestników działań niepodległościowych 1939-1956*, w kilku księgach wydawnictwa *Konspiracja i opór społeczny w Polsce 1944-1956. Słownik biograficzny*.

Kazimierz Ożóg – urodził się w 1952 roku w Sokołowie Małopolskim. Wszystkie stopnie naukowe zdobył na Uniwersytecie Jagiellońskim: w roku 1976 – magisterium, w roku 1982 – doktorat, w roku 1991 – habilitację, w roku 2003 – tytuł profesorski. W latach 1976-1990 pracował na Uniwersytecie Jagiellońskim, a w latach 1990-1994 na Uniwersytecie Lille III we Francji pod kierunkiem profesora Daniela Beauvois. Profesor zwyczajny w Instytucie Filologii Polskiej Uniwersytetu Rzeszowskiego, polonista, językoznawca. Znany w Polsce popularyzator wiedzy o języku

i kulturze. W roku 2007 wybrany na czteroletnią kadencję do Komitetu Językoznawstwa Polskiej Akademii Nauk.

Opublikował 4 książki i ponad 150 artykułów. Najważniejsze publikacje to: *Zwroty grzecznościowe współczesnej polszczyzny mówionej* (Kraków 1990), *Leksykon metatekstowy współczesnej polszczyzny mówionej* (Kraków 1990), *Polszczyzna przełomu XX i XXI wieku. Wybrane zagadnienia* (Rzeszów 2001, wyd. II Rzeszów 2004, wyd. III Rzeszów 2007). Redaktor kilku tomów językoznawczych. Jego zainteresowania naukowe obejmują współczesny język polski i jego relacje do kultury, dialektologię oraz język Polonii francuskiej.

Krzysztof Ożóg – urodził się 2 marca 1956 r. w Sokołowie Małopolskim jako trzeci z czterech synów Stanisławy z Kiełbiów i Stanisława Ożoga, z zawodu nauczyciela i rolnika. W roku 1971 ukończył Szkołę Podstawową w Górnem. Świadectwo dojrzałości otrzymał w roku 1975 w Liceum Ogólnokształcącym w Sokołowie Małopolskim. W latach 1975-1979 odbył studia w zakresie historii w Uniwersytecie Jagiellońskim. W roku 1979 uzyskał magisterium, w roku 1987 doktorat, a w roku 1996 habilitację. Tytuł naukowy profesora nauk humanistycznych otrzymał 29 sierpnia 2005 r.

Od 1 maja do 1 grudnia 1979 r. pracownik Instytutu Historii PAN w Pracowni Dziejów Kultury Krakowa, kierowanej przez profesora Wiesława Bieńkowskiego. Od 1 października 1980 r. pracownik w Zakładzie Historii Polski Średniowiecznej w Instytucie Historii Uniwersytetu Jagiellońskiego: najpierw na stanowisku asystenta (1980-1983), potem starszego asystenta (1983-1988), adiunkta (1988-2002) profesora nadzwyczajnego (2002-2010). W latach 1997-2007 pracownik na Uniwersytecie Rzeszowskim na stanowisku profesora nadzwyczajnego i zwyczajnego. Prowadzi zajęcia dydaktyczne: wykłady i konwersatoria dla studentów historii oraz archeologii z historii średniowiecznej Polski i Europy, seminarium magisterskie z historii średniowiecza, a także wykłady monograficzne i kursy uzupełniające z dziejów średniowiecznej kultury europejskiej.

Autor ponad 300 prac naukowych, m.in. książki: *Kultura umysłowa w Krakowie w XIV wieku* (Wrocław 1987), *Intelektualności w służbie Królestwa Polskiego w latach 1306-1382* (Kraków 1995), *Dzieje parafii Górno 1599-1999* (Rzeszów 1999), *Uczeni w monarchii Jadwigi Andegaweńskiej i Władysława Jagiełły (1384-1434)* (Kraków 2004), *Miejsce Polski w rozwoju intelektualnym Europy w XIV-XV wieku*, w: *Ziemie polskie wobec Zachodu. Studia nad rozwojem średniowiecznej Europy* (Warszawa 2006), *The Role of Poland in the Intellectual Development of Europe in*

the Middle Ages (Kraków 2009). Wydawca źródeł we współpracy z D. Turkowską: *Ioannis Dlugossii Annales seu Cronicae incliti Regni Poloniae, liber XII (1445-1461)* (Kraków 2003); we współpracy z J. Mruk: *Jana Długosza Roczniki czyli Kroniki sławnego Królestwa Polskiego, księga XII (1445-1461)* (Warszawa 2004). Współredaktor publikacji: *Piastowie. Leksykon biograficzny* (Kraków 1999), *Polska i jej sąsiedzi w późnym średniowieczu* (Kraków 2000), *Mendykanci w średniowiecznym Krakowie* (Kraków 2008). Od roku 1995 współredaktor czasopisma naukowego w językach obcych o zasięgu międzynarodowym „*Quaestiones Medii Aevi Novae*”. Zainteresowania badawcze: historia średniowiecznej Polski i Europy, a szczególnie: średniowieczne środowiska intelektualne i ich powiązania ze światem władzy i polityki, środkowoeuropejskie uniwersytety w późnym średniowieczu, dziejopisarstwo, historia Kościoła, średniowieczne duchowieństwo, dzieje duchowości, historia polityczna Polski średniowiecznej, dzieje regionalne, edycje źródeł średniowiecznych.

Uczestnik konferencji i sympozjów naukowych. Współorganizator pierwszych trzech Kongresów Mediewistów Polskich (Toruń 2002, Lublin 2005, Łódź 2008) i kilku konferencji m.in.: *Zakony mendykanckie w średniowiecznym Krakowie* (Kraków 2007), *Grunwald - Tannenberg - Žalgiris* (2010). Organizator cyklicznych (co-miesięcznych) seminariów mediewistycznych w Zakładzie Historii Polski Średniowiecznej od roku 2000. Uczestnik z referatem ponad 60 międzynarodowych i ogólnopolskich konferencji i sympozjów naukowych. Członek Polskiego Towarzystwa Historycznego. W latach 1987-1994 brał czynny udział w pracach organizacyjnych i przedsięwzięciach naukowych Komisji Mediewistycznej Polskiego Towarzystwa Historycznego, kierowanej przez profesora Henryka Samsonowicza. Współpracownik Oddziału Rękopisów Biblioteki Jagiellońskiej przy opracowywaniu *Katalogu rękopisów średniowiecznych*. Zasiada w Radzie Redakcyjnej tego wydawnictwa. W roku 2004 Fundacja na Rzecz Nauki Polskiej powołała go do Komitetu Redakcyjnego serii monografii: *Origines Polonorum*. Należy do bliższych współpracowników Redakcji *Polskiego Słownika Biograficznego* (członek Komitetu Redakcyjnego od 2010), bowiem od wielu lat systematycznie opiniuje zestawy haseł średniowiecznych, konsultuje i recenzuje biogramy ludzi polskiego średniowiecza oraz pomaga w doborze autorów.

Józef Półciwiartek – urodził się 25 marca 1935 r. we wsi Sarzyna, w ówczesnym woj. łwowskim. Po ukończeniu szkoły podstawowej w rodzinnej wsi uczył się w Państwowym Liceum Pedagogicznym w Rzeszowie. Tam był założycielem antykomunistycznego

Zespołu Samokształceniowego „Filomaci” (1951). Na 2 miesiące przed maturą (1953) został aresztowany z grupą kolegów przez Urząd Bezpieczeństwa Publicznego i skazany na 2 lata i 3 miesiące pozbawienia wolności. Sąd Wojewódzki w Rzeszowie Wydział II Karny postanowieniem z czerwca 1996 roku orzekł, iż działalność poszkodowanego J. Półciwarka była „walką o niepodległy i suwerenny byt Państwa Polskiego”.

Doktor habilitowany, profesor Uniwersytetu Rzeszowskiego, historyk czasów nowożytnych. Związany pracą naukową i dydaktyczną z obszarem Polski południowo-wschodniej (szkolnictwo w Leżajsku i Przemyślu, następnie w Rzeszowie w Wyższej Szkole Pedagogicznej i w Uniwersytecie Rzeszowskim). W latach 1981-1984 był prorektorem d/s nauki w WSP w Rzeszowie, potem prodziekanem Wydziału Socjologiczno-Historycznego WSP i Uniwersytetu Rzeszowskiego. Organizator magisterskich studiów historycznych (1974) i przez 14 lat kierownik tych studiów. Pod jego naukowym kierunkiem przygotowano ok. 210 prac magisterskich i obroniono 7 dysertacji doktorskich.

Autor ok. 240 publikacji naukowych, popularnonaukowych i publicystycznych (w tym kilku książek). Zajmuje się głównie dziejami Małopolski, ze szczególnym uwzględnieniem pogranicza etnicznego polsko-ruskiego (polsko-ukraińskiego): problemy gospodarczo-społeczne i religijne, historia wsi i miast, historia Żydów, kolonizacja józefińska w Galicji. Poważne miejsce w jego badaniach zajmuje Puszcza Sandomierska (dzieje osadnictwa, komunikacja drożna i wodna, zmiany krajobrazu naturalnego i kulturowego). Wiele publikacji poświęcił teoretycznym założeniom „regionu kulturowego” i historii regionalnej. Poczesne miejsce w jego pracach naukowych i organizacyjnych zajmuje Kolbuszowa i jej region. Autor kilku rozpraw naukowych z dziejów miasta, redaktor kilku tomów „Rocznika Kolbuszowskiego”, członek Rady Muzealnej Muzeum Kultury Ludowej w Kolbuszowej (1994-1997). Współpracownik przez wiele lat z dr. Kazimierzem Skowrońskim i mgr Haliną Dudzińską.

Uczestniczył w pracach komisji naukowych PAN Oddział w Krakowie (Komisja Nauk Historycznych, Zespół Badawczy Dziejów Tajnej Oświaty), Centralnego Ośrodka Metodycznego Studiów Nauczycielskich, Międzynarodowej Komisji Historycznej Polska – Ukraina. W latach 1968-2005 nieprzerwanie kierował Okręgowym Komitetem Olimpiady Historycznej w Rzeszowie. Członek wielu towarzystw naukowych i regionalnych. Aktualnie uczestniczy w pracach Wojewódzkiej Rady Kombatanckiej w Rzeszowie jako jej członek. Odznaczony Krzyżem Kawalerskim Orderu Polski Polonia Restituta (2002), Krzyżem Więźnia Politycznego 1939-1956

i wieloma innymi. Laureat wielu Nagród Ministra i Rektora, wyróżnień regionalnych.

Ks. dr Józef Szymański – urodził się 11 lutego 1963 r. w Turku. Absolwent Szkoły Podstawowej we Władysławowie i Liceum Ogólnokształcącego w Turku. W 1988 roku ukończył Wyższe Seminarium Duchowne we Włocławku i uzyskał tytuł magistra teologii na Wydziale Teologii KUL. 22 maja tegoż roku przyjął święcenia kapłańskie z rąk ordynariusza diecezji włocławskiej bpa Henryka Muszyńskiego. W latach 1988-1990 pełnił obowiązki wikariusza parafii Chocz k. Pleszewa, a przez następny rok był wikariuszem parafii Godziesze Wielkie k. Kalisza.

W 1991 roku biskup ordynariusz, przychyłając się do jego prośby, skierował go do pracy duszpasterskiej wśród Polaków w Związku Radzieckim. Swoją posługę duszpasterską rozpoczął od lipca tegoż roku w parafii Murafa (obwód winnicki, Ukraina) jako duszpasterz, katecheta i nauczyciel języka polskiego. Podobne obowiązki, już jako administrator, pełnił w następnym roku w parafii Żmerynka. Przez następne dwa lata (1993-1995) organizował wspólnotę religijną i duszpasterstwo w Kirowogradzie.

Po powrocie z Ukrainy w roku 1995 podjął studia licencjacko-doktoranckie w Instytucie Historii Kościoła KUL. Pracę doktorską *Kościół katolicki w obwodzie winnickim na Podolu w latach 1941-1964*, napisaną pod kierunkiem ks. prof. dra hab. Zygmunta Zielińskiego, obronił 22 kwietnia 2002 r. Korzystając z urlopu naukowego, którego udzielił mu ordynariusz bp prof. dr hab. Bronisław Dembowski, od września prowadził dalszą kwerendę archiwalną dotyczącą dziejów Kościoła i losów duchowieństwa w archiwach państwowych na Ukrainie. Od 1 lutego 2003 r. zatrudniony na stanowisku adiunkta w Instytucie Badań nad Polonią i Duszpasterstwem Polonijnym KUL. Od 1 marca 2005 r. do 30 czerwca 2006 r. dyrektor tegoż Instytutu.

Autor monografii i kilkudziesięciu artykułów, m.in. *Hilary Marcin Wilk OFM Cap – syn ziemi kolbuszowskiej (1917-1998)*, w: *Ecclesiae, Patriae et Homini serviens. Księga pamiątkowa dedykowana Księdzu Biskupowi Kazimierzowi Górnemu z okazji 70. rocznicy urodzin oraz piętnastolecia posługi pasterskiej w Kościele rzeszowskim*, red. E. Białogłowski i in., t. 1, Rzeszów 2007, s. 561-576. W 2010 opublikował 1 tom *Duszpasterze Polonii i Polaków za granicą. Słownik biograficzny* (Lublin 2010). Zainteresowania naukowe skupiają się wokół losów Polaków i Kościoła katolickiego na Wschodzie i duszpasterstwa polonijnego w świecie.

Wacław Wierzbieniec – urodził się 7 listopada 1963 r. w Jarosławiu. Tam też uczęszczał do Liceum im. Mikołaja Kopernika. Studia z zakresu historii ukończył w Rzeszowie w 1987 roku. W 1994 roku uzyskał w Wyższej Szkole Pedagogicznej w Rzeszowie tytuł doktora, a w 2004 roku tytuł doktora habilitowanego na Uniwersytecie Rzeszowskim. Od 2004 roku profesor nadzwyczajny Uniwersytetu Rzeszowskiego.

Kierownik Zakładu Historii i Kultury Europy Wschodniej oraz Pracowni Historii i Kultury Żydów w Instytucie Historii Uniwersytetu Rzeszowskiego. Od 2008 roku zatrudniony jako profesor wizytujący w Państwowej Wyższej Szkole Zawodowej im. ks. Bronisława Markiewicza w Jarosławiu. Dwukrotny stypendysta Fundacji na rzecz Nauki Polskiej w 1993 roku i 1997 roku. Visiting research fellow w Center for European Studies New York University i YIVO Institute w Nowym Jorku (1997-1998) oraz w King's College w Londynie (2005).

Autor 91 publikacji, m.in.: *Spółeczność żydowska Przemysła w latach 1918-1939* (Rzeszów 1996), *Judaika polskie w XIX wieku* (Kraków 1999), *The Processes of Jewish Emancipation in the Multiethnic City of Lviv during the Nineteenth and Twentieth Centurie*, („Harvard Ukrainian Studies” 2000, vol. XXIV [1/4]), (współautor ze Stanisławem Stępnem) *Historical Traditions and Experiences of Polish – Ukrainian Relations*, w: *Political Borders and Cross-border Identities at the Boundaries of Europe*, red. J. Borland, G. Day, K. Z. Sowa (Rzeszów-Bangor 2002), *Żydzi w województwie lwowskim w okresie międzywojennym* (Rzeszów 2003), *Z dziejów społeczności żydowskiej Dynowa* (Rzeszów-Dynów 2003), *Zajścia antyżydowskie w Przemysłu pod koniec 1918 r.*, w: *Świat niepożegnany. Żydzi na dawnych ziemiach wschodnich Rzeczypospolitej w XVIII-XX wieku*, red. K. Jasiewicz (Warszawa-Londyn 2004), *Polska – Europa – Świat XX wieku* (redaktor) (Rzeszów 2005), *Wielki Strajk Chłopski w 1937 roku. Uwarunkowania i konsekwencje* (redaktor) (Rzeszów 2008), *Kielce, Przemysł, Rzeszów, Zamość*, w: *The YIVO Encyclopedia of Jews in Eastern Europe*, ed. G. D. Hundert, vol. 1, vol. 2 (Yale University Press New Haven – London 2008), *Spisy powszechne jako źródło informacji o obszarach transgranicznych*, w: *Statystyka publiczna w procesie integracji europejskiej ze szczególnym uwzględnieniem obszarów transgranicznych*, red. A. Miszczuk (Warszawa 2008), *Formy szukania pomocy i możliwości egzystencji przez Żydów w okresie Holocaustu na terenie obecnego powiatu lubaczowskiego – wybrane aspekty*, w: *Wojna i pamięć. Materiały z sympozjum naukowego zorganizowanego w dniu 4 września 2009 roku w 70. rocznicę wybuchu II wojny światowej w Muzeum Kresów w Lubaczowie* (Lubaczów 2009).

Jan Marian Włodek – urodził się 26 stycznia 1924 r. w Krakowie. W roku 1942 zdał tajną maturę w I Liceum im. B. Nowodworskiego w Krakowie i równocześnie maturę w 2-letniej Szkole Handlowej. W roku 1946 uzyskał dyplom na Wydziale Rolniczym UJ. W roku 1951 obronił doktorat w zakresie nauk rolniczych. W roku 1962 uzyskał habilitację. W roku 1970 mianowany docentem, w roku 1981 – profesorem nadzwyczajnym, a w roku 1988 – profesorem zwyczajnym. W latach 1947-1949 był młodszym asystentem Wydziału Rolniczego UJ, w latach 1950-1952 pracownikiem Wydziału Zdrowia Wojewódzkiej Rady Narodowej w Krakowie, a w latach 1953-1972 kontraktowym wykładowcą różnych wyższych uczelni w Krakowie, głównie na Wydziale Biologii WSP w Krakowie (metody statystyczne w naukach przyrodniczych). W latach 1954-1970 pracował jako adiunkt w Zakładzie Biologii Wód PAN (ZBW-PAN), w latach 1967-1994 jako kierownik pracowni ichtiologicznej ZBW-PAN, a w latach 1970-1994 jako samodzielny pracownik naukowo-badawczy ZBW-PAN: hodowla karpia, badania genetyczne i biometryczne ryb słodkowodnych, inwentaryzacja ichtiologiczna rzek południowej Polski. Od 1981 członek NSZZ Solidarność. Obecnie emerytowany pracownik naukowo-dydaktyczny.

Autor 93 artykułów i rozpraw, 45 komunikatów naukowych, 21 prac popularnonaukowych. Ważniejsze prace: *Die Zahl der Milchner und Rogener in Karpfen Populationen* („Acta Hydrobiologica”, 1959), *Hodowlane aspekty działania wyrównującego* („Roczniki Nauk Rolniczych”, 1967), *Studies on the variability of carp populations in ponds* (Verhandl. Intern. Verreinigung Limnologiae, 1967), *Rozwój hodowli stawowej na terenie południowej Polski* („Postępy Nauk Rolniczych”, 1980/2), *Ichtiofauna Wisły między Oświęcimiem a Sandomierzem* (współautor) („Studia Ośrodka Dokumentacji Fizjograficznej”, 1989). Z dniem 1 stycznia 1995 przeszedł na ustawową emeryturę. W latach 1969-2001 redaktor czasopisma „Acta Hydrobiologica”. Zainteresowania: turystyka, krajoznawstwo, fotografia, historia, genealogia i heraldyka.

Odnaczone: Medalem im Alfreda Lityńskiego (nr 9) za zasługi dla polskiej hydrobiologii, Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, Medalem 100-lecia PAU, Medalem 25-lecia PAN. Członek Stowarzyszenia Żołnierzy AK Kraków-miasto (ppor. WP 2000), członek Komisji Historii Wojen i Wojskowości PAU, członek Komisji Biologicznej PAN, Polskiego Towarzystwa Hydrobiologicznego, aktualny przewodniczący oddziału krakowskiego tegoż. Wiceprzewodniczący Fundacji „Polskie Kresy Wschodnie Dziedzictwo i Pamięć” w Warszawie. Członek Zarządu Pomocy

Polsce fundacji „Help Poland Fund” Lady M. Salisbury w Krakowie,
członek Societas Internationalis Limnologiae, Polskiego Towarzystwa
Heraldycznego, Polskiego Towarzystwa Ziemiańskiego.